

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 118/2024
13.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Тајјане Вуковић, Гордане Којић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Михајла Марковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу ЗК бр. 257/23 од 15.08.2023. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 215/23 од 02.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 13.02.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Михајла Марковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу ЗК бр. 257/23 од 15.08.2023. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 215/23 од 02.11.2023. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу ЗК бр. 257/23 од 15.08.2023. године, оглашени су кривим окривљени ББ и АА и то у ставу првом и другом окривљени ББ да је извршио кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, за које је осуђен на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у ратама у року од 10 месеци од дана правноснажности пресуде, а која ће у случају неплаћања бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора и кривично дело лажно пријављивање из члана 334. став 1. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца са временом проверавања од једне године од дана правноснажности пресуде, а истом је изречена и мера безбедности одузимање предмета ближе означених у изреци. У ставу три изреке окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда, тако што му је

утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у време проверавања од 1 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом обавезани су окривљени да на име паушала плате суду износ од по 5.000,00 динара, као и да окривљени АА на име трошкова поступка Вишем јавном тужиоцу у Ужицу плати износ од 5.280,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж1 215/23 од 02.11.2023. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног ББ и преиначена је пресуда Основног суда у Ужицу ЗК бр. 257/23 од 15.08.2023. године само у другој тачки изреке првостепене пресуде, тако што је окривљени ББ на основу члана 423. тачка 1) Законика о кривичном поступку ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело лажно пријављивање из члана 334. став 1. Кривичног законика, док су заједничка жалба окривљених ББ и АА у преосталом делу и жалба Основног јавног тужиоца у Ужицу одбијене као неосноване и у преосталом делу првостепена пресуда је потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног АА, адвокат Михајло Марковић, благовремено је поднео захтев за заштиту законитости због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости као основан, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да исте преиначи, тако да окривљеног ослободи од оптужбе за дело које му је стављено на терет.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу (члана 488. став 1. ЗКП) и на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, уз образложење да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело с обзиром да је окривљени изреком првостепене пресуде оглашен кривим да је дао на уживање другом лицу материју канабис која није опојна дрога, будићи да се опојном дрогом сматрају само оне сорте канабиса које у себи садрже или могу садржати више од 0,3% тетрахидроканабинола (ТХЦ), што није означено у изреци пресуде.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног Врховни суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 247. став 1. Кривичног законика прописано је да кривично дело омогућавање уживања опојних дрога чини онај ко наводи другог на уживање опојне дроге или му даје опојну дрогу да је ужива он или друго лице или стави на

располагање просторије ради уживања опојне дроге или на други начин омогућује другом лицу да ужива опојну дрогу.

Из изреке првостепене пресуде произилази да је окривљеном АА стављено на терет да је учинио кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. Кривичног законика, тако што је „...другом дао опојну дрогу да је ужива, на тај начин што је окривљеном ББ дао опојну дрогу „канабис“ савијену у ручно савијену цигарету – „цоинт“ који је претходно сам савио, а која супстанца се налази на списку психоактивних контролисаних супстанци Правилника о утврђивању списка психоактивних контролисаних супстанци („Службени гласник РС“, бр. 73/22 од 30.06.2022. године), свестан свога дела чије извршење је хтео и свестан да је његово дело забрањено, у стању у коме је могао да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима“.

У радњама окривљеног АА наведеним у изреци првостепене пресуде се, по налажењу Врховног суда, стичу сва објективна и субјективна обележја кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога, а чињеница да у изреци пресуде није наведено да пронађена супстанца – опојна дрога канабис садржи више од 0,3% ТХЦ, није од значаја у ситуацији када је наведено да се иста налази на списку психоактивних контролисаних супстанци Правилника о утврђивању списка психоактивних контролисаних супстанци и да је у доказном поступку као доказ изведено вештачење обављено у оквиру Националног центра за криминалистичку форензику, Одсек регионални центар за криминалистичку форензику у Ужицу записник о вештачењу је сачињен 03/2/11/4 ПР 234-4-974/22 30.09.2022. године из кога произилази да је одговарајућом методом утврђено да достављена непозната сува биљна материја садржи психоактивну контролисану супстанцу ТХЦ у масивном делу већем од 0,3%, а која материја и супстанца се налазе на списку психоактивних контролисаних супстанци Правилника о утврђивању списка психоактивних контролисаних супстанци („Службени гласник РС“, бр. 73/22 од 30.06.2022. године).

Из изнетих разлога, по налажењу Врховног суда, у радњама окривљеног стичу се сва битна обележја овог кривичног дела, па су супротни наводи браниоца изнети у поднетом захтеву за заштиту законитости оцењени као неосновани.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да није на несумњив начин утврђено да је материја која је анализирана управо потекла од оне материје коју је окривљени АА дао другом лицу на уживање, а којим наводима бранилац побија чињенично стање као погрешно и непотпуно утврђено, те суштински указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић